

VERHAAL

Eenentwintig december

MARJO SCHOONHEIM

De boom in de voortuin wordt belaagd door een vijftal koolmeesjes. Door het raam ziet ze hoe een van hen vergeefs probeert de zaadjes uit het voederbakje te pikken. Het heeft hard gevoren vannacht. Ze neemt zich voor het vogelvoer los te hakken.

Straks.

De woonkamer voelt koud, ondanks haar wollen vest, aangeschoten over de flanellen pyjama. De thermostaat staat op 'vertrekken' en geeft achttien graden aan, normaal voor een doordeweekse dag. In de keuken zingt de fluitketel. De theepot staat klaar. Ze kiest voor kruidenthee. Het brood, een kuipje boter, kaas en honing liggen nog op het aanrecht. Haar man en kinderen hebben ontbeten en een lunchpakket klaargemaakt. Zelf heeft ze geen trek. Wel dorst. Met een grote kom thee nestelt ze zich op de bank. De lucht is grijs en mistig. Bij de burens aan de overkant branden de lampjes in de kerstboom. Zwakke stipjes licht in een wazige wereld. Ze kijkt de woonkamer rond. In de tuin staat een spar, met kluit, te wachten op het lege plekje in de hoek. Al dagen.

De kerstspullen zijn klaargezet op de overloop. Ze kan er zo mee beginnen.

Straks.

Het wordt maar niet licht buiten. De kortste dag, de langste nacht. Zielloze uren. Ze komt overeind en tekent met haar vingers rondjes in het stof op het raam. Er kan natuurlijk sneeuw in de lucht zitten. Dat zou een verklaring zijn voor haar zware hoofd, de druk op haar ogen. Er loopt een rilling over haar rug. Haar voeten voelen klam. Misschien is het goed om naar boven te gaan. Douchen, aankleden. Boodschappen doen. Die boom naar binnen slepen. Versieren. Stofzuigen. Zorgen voor een warme maaltijd. Straks.

De telefoon. Op de display staat een nummer met een onbekend kengetal. Ze voelt het toestel resoneren in haar handpalm. Na een tiental keren houdt het gerinkel op.

Op tafel liggen de kerstkaarten. Rechts de groeiende stapel met goede wensen die iedere dag door de brievenbus naar binnen kletteren. Links de kaarten die zij nog schrijven moet. Verpakt in doosjes met sfeervolle afbeeldingen. Uit de aanbidding. Twee voor een dit jaar. In het midden de kerstzegels, drie velletjes.

Met gratis agenda 2008. Een agenda om afspraken in te noteren. Meerdere per dag natuurlijk, keurig gepland op twee velletjes per week. Je leven vastgelegd, voorgekauwd. Verplichte vakanties op gezette tijden. Optimaal je tijd benutten. Werktijd, vrije tijd. Slaaptijd, tijd voor elkaar. Kersttijd, tijd met elkaar. Haar oude agenda ligt al weken onaangeroerd boven op haar bureau. Ze weet het papier van de laatste weken blanco wit. Herinnert zich de dag dat er iets in haar knapte, waardoor ze niet verder kon. Haar lichaam weigerde. Pijn in al haar botten. Brok in de keel. Steen op haar maag. Alleen het zoute vocht uit haar ogen raakt niet uitgeput. Elk moment van de dag, of nacht, kan ze huilen.

Nu zitten er merels in de boom. Ze pikken in de netjes met vet. Driftig en verwoed. Door de aanhoudende vorst hebben ze honger. De kinderen hebben noten geregen en door de takken gevlochten. Ik kan het oude brood klein snijden, denkt ze. En dit op het gras strooien. Het gekwetter van de vogels groeit aan. Alsof ze dat een goed idee vinden. Ze moet glimlachten. Het is een kleine moeite. Ze besluit om naar de keuken te gaan. Straks. De telefoon meldt zich weer. Ze strekt haar hand naar het toestel uit, aarzelt. Misschien helpt het om een lijst te maken met dingen die nog gebeuren moeten voor de feestdagen. En dan afstrepen wat er gedaan is. De gedachte montert haar op. Ze zoekt pen en papier, begint te schrijven.

Boodschappenbriefje Kerstmis 2007

Buiten valt er natte sneeuw. De straat gaat grauwig glinsteren. Auto's gooien met hun banden grijs vuil omhoog in het licht van de straatlantaarns. Er draait een sleutel in het slot van de voordeur. De kamerdeur gaat zachtjes open. Een schemerlamp wordt aangeknipt. "Sliep je schat?" De stem klinkt zachtjes bij haar oor. Verschrikt kijkt ze op. Pen en papier glijden van haar schoot. Met een glimlach zet hij een kerstpakket op tafel. "Met de beste wensen van de baas." Hij streelt even haar wang. "Ik heb het een beetje koud." Ze wendt zich van hem af en loopt de kamer uit. In het donker zoekt ze haar weg op de trap. Eenmaal boven sluit ze de deur van haar slaapkamer.